

Колись отут були луги,
Буяли трави навкруги
І денно, й нічно серед трав
Стрибун-цвіркун сюрчав.

Про що сюрчав? Якби я знав,
Я хмарку був би запитав,
Бджолу спинив би на льоту,
Од сонця золоту;

Перепитав би трьох вітрів,
Прислухався до ручаїв —
Вони ж, напевне, знали,
Душею відчували,

Що тут якоїсь днини
Загуркотять машини,
Впадуть отави долу —
І з лугу стане поле.

А в полі буде жито
Рости, і не тужити,
І колос колихати,
Й поволі забувати,

Що тут колись були луги
Буяли трави навкруги
І денно, й нічно серед трав
Стрибун-цвіркун сюрчав.
